

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

VIII. Dei laus ex consonantia voluntatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

ferè in ore habebat, Deo gratiæ. Ita constanter ad mortem usque perseveravit: insigne humanæ conditionis, ex altissimo gradu ad infælicitatis infima devolutæ, spectaculum: sed longè illustrius æquanimittatis Christianæ, in malorum quorumlibet sensu Dei paternam manum aspicientis, & deosculantis exemplum.

VIII. *Dei laus ex consonantia voluntatum.* Lusciniam ferunt, aliàs numquam clariori voce, suaviorique, cantum modulari, quàm ubi acantho spinæve infederit. Verùmne id sit, viderint, qui narrant. Hoc certum, à canora cæli volucre virtute Christiana, numquam gratiùs ac modulatiùs Dei laudes concini, quàm divinæ humanæque voluntatis consonantiâ, in acantho calamitatum & spinis adversorum. Canticorum Canticum illud est, jucundissimum auribus sponsi, ejusque sodalibus: longè latèque resonans ex monte myrrhæ, & ex colle thuris, atque inde per valles & agros multiplicato sono diffusum. Quidni autem Christianorum aures delicati istius cantus dulcedine mulceantur,

quo Infidelium etiam ipsorum, & barbarorum, mentes rapiuntur in admirationem? Quis, putas, fuit spectantium & audientium quorumcumque sensus, quando D. Theodorus Martyr, cujus anniversaria die ut hæc me commodum scribere contigit, unguis excarnificatus, dum costæ nudarentur, lætus canebat, *Benedicam Dominum in omni tempore?* Quando in rogam ardentem injectus, ustulatusque, ad extremum usque spiritum in divinis laudibus perseverabat, non secus ac juvenes Hebræi inter innoxias fornacis Babylonix flammæ? Quis non Christianorum ex eo spectaculo dignos sanctissima nostra religione animos concepit? Quis non cæterorum miratus est militem, non jam hostibus solum, sed etiam semetipso fortiorem? Cui adstantium, vel invito, tacitæ laudis testimonium non expressit tam excelsus super omnia horrenda animus, in vulneribus gaudens, in incendiis alacer, in morte vegetus? Cùm nos, tot sæculis à cruento Maximiani avo dissi, ad solam adeò generosæ patientiæ cogita-

cogita-

cogitationem erigamus animos, & nobis ipsis de exemplo gratulemur.

IX. Si enim vel Paganis, imò & barbaris, nihil est supra hominem fortiter miserum, quantò magis Christianis, virtutum pretia edoctis? Qui non Dei tantum gloriam ex ejusmodi tolerantia existere noverunt, sed & plurimum apud Deum meriti ac gratiæ comparari. Nam *verissima devotio*, ut Blossius in dictis Patrum cap. 10. affirmat, *in humillima sui resignatione sita est: quando videlicet homo non solum in abundantia, sed etiam in penuria & mœrore, & aliis quibuscumque casibus atque eventibus, in sanctissima Dei voluntate plenissimè acquiescit.* Meritum est ab obsequio: obsequium à voluntatis subjectione perpetua. Ob eas causas, solitæ heroicæ animæ non excipere tantum mala incurrentia patienter, verum etiam prompto animo, obviâque voluntate. Petrus Faber, primus Divi nostri Ignatii socius, vir in agendo, patiendoque secundum Deum, apprimè versatus, tria esse dicebat Chri-